

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudců JUDr. Marcely Rouskové a JUDr. Hany Pipkové v právní věci žalobce: **KAISER s.r.o.**, se sídlem Rožmitál pod Třemšínem, Nádražní 753, IČ: 267 33 102, zast. JUDr. Dagmar Říhovou, advokátkou, se sídlem AK Příbram VII, ul. 28. října 184, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, pošt. příhr. 351, o žalobě proti rozhodnutím Finančního ředitelství v Praze ze dne 6.8.2009, č.j.: 3356/09-1300-506729, č.j.: 3357/09-1300-506729, č.j.: 3358/09-1300-506729,

t a k t o :

- I. Žaloba s e z a m í t á.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení v záhlaví uvedených rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze, kterými byla zamítnuta jeho odvolání proti platebním výměrům ze dne 2.7.2008 vydaným Finančním úřadem v Příbrami, jimiž mu byla na základě výsledků daňové kontroly dodatečně vyměřena daň z přidané hodnoty za zdaňovací období říjen 2005 ve výši 264 909,- Kč ze základu daně 1 394 259,- Kč; za zdaňovací období listopad

2005 ve výši 257 696,- Kč ze základu daně 1 356 294,- Kč; za zdaňovací období prosinec 2005 ve výši 106 359,- Kč ze základu daně 559 784,- Kč.

V odůvodnění předmětných rozhodnutí Finanční ředitelství v Praze uvedlo, že ze zprávy o kontrole č.j. 59754/08/063931/3195, která byla se žalobcem projednána ve dnech 10.6.2008 a 30.6.2008, vyplývá, že žalobce v průběhu daňové kontroly neprokázal, že přijal zdanitelná plnění od společností BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. Ze spisového materiálu pak bylo zjištěno, že správce daně při daňové kontrole neuznal nárok na odpočet daně z přidané hodnoty uplatněný na základě faktur č. 85/2005 (doklad č. 1917), č. 82/2005 (doklad č. 1743), č. 83/2005 (doklad č. 1775), č. 1644 (20050066), č. 1645 (20050067), č. 1626 (20050063), č. 1627 (20050064), č. 1628 (20050065), č. 01/E/06 (doklad č. 1910), č. 102 C (doklad č. 1734), č. 78/E/05 (doklad č. 1572).

Finanční ředitelství v Praze rovněž uvedlo, co bylo v průběhu daňového řízení zjištěno, přičemž podle odvolacího orgánu daňové řízení nebylo vedeno směrem ke zjištění, jaké konkrétní výrobky byly vyrobeny, které konkrétní práce byly provedeny, ale zda předmětné dodávky dodaly právě fakturující společnosti, či zda předmětné práce byly provedeny fakturující společností, tedy BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. Odvolací orgán dospěl k závěru, že předmětné faktury nezobrazují uskutečněné obchody mezi žalobcem a společnostmi BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s., přestože mají všechny formální náležitosti. V daňovém řízení bylo zjištěno, že jednatelka společnosti BENAD, s.r.o. L. K. neudělila plnou moc panu P., podpis L. K. nebyl ověřen v kanceláři notářky S. F., společnost BENAD, s.r.o. se žalobcem neuzavřela smlouvu o dílo ze dne 8.9.2005, ani nevystavila předmětné faktury. Účty, na které byly žalobcem zaslány peněžní prostředky, nikdy nebyly ve vlastnictví společnosti BENAD, s.r.o. D. P. pak neprochází evidencí cizinecké policie. Informace poskytnuté svědkem N. jsou vzhledem ke změně výpovědi nevěrohodné. Rovněž z výpovědi svědků K. a H. dne 18.5.2009 prokazatelně nevyplývá, že fakturované dodávky uskutečnila právě společnost BENAD, s.r.o.. Odvolací orgán tedy dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí zdanitelného plnění (služeb v pěstební činnosti, čištění lesních příkopů) od společnosti BENAD, s.r.o. tak, jak to ukládá ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

V daňovém řízení bylo také zjištěno, že informace poskytnuté panem Mgr. K. a svědkem K. týkající se navázání spolupráce a realizace úhrad jsou rozporné, svědecká výpověď pana K. je nevěrohodná, znaleckým posudkem bylo zjištěno, že podpisy na předmětných fakturách a výdajových pokladních dokladech vytvořil jiný pisatel, než M. K. Rovněž z výpovědi svědků K. a H. dne 18.5.2009 prokazatelně nevyplývá, že fakturované dodávky uskutečnila právě společnost BLAMIN s.r.o. Odvolací orgán tedy dospěl k závěru, že žalobce neprokázal přijetí předmětného zdanitelného plnění – dodávek jehličnatého řeziva od společnosti BLAMIN s.r.o. tak, jak to ukládá ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

Dále bylo v daňovém řízení zjištěno, že statutární zástupce společnosti ESKADA CZ, v.o.s. pan Petr Veszpremi předmětné faktury nevystavil, nepodepsal, peníze nepřijal a neudělil plnou moc I. B. k jednání za společnost ESKADA CZ, v.o.s., což vyplývá i ze znaleckého posudku JUDr. P. B. Výpověď svědka N. je nevěrohodná, z výpovědi svědků K. a H. dne 18.5.2009 podle odvolacího orgánu prokazatelně nevyplývá, že fakturované dodávky byly uskutečněny právě společností ESKADA CZ, v.o.s. Podle odvolacího orgánu žalobce neprokázal pořízení dodávek od společnosti ESKADA CZ, v.o.s. tak, jak to ukládá ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. a ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

Finanční ředitelství v Praze se pak v odůvodnění předmětných rozhodnutí zabývalo jednotlivými námitkami, které žalobce uplatnil ve svém odvolání a jeho doplněních.

V žalobě žalobce namítal, že všechna žalobou napadená rozhodnutí jsou stížena podstatnými vadami správního řízení, které předcházelo samotnému meritornímu rozhodnutí ve věci samé a že odvolací správní orgán učinil nesprávné právní závěry na základě provedeného dokazování. Žalobce poukazoval především na skutečnost, že odvolací orgán nesprávným způsobem odůvodnil provedené dokazování, kdy zcela nepochopitelně nepřihlédl k žalobcem řádně označeným důkazům, které byly v rámci předmětného řízení provedeny. Jedná se zejména o důkaz svědeckou výpovědí D. K., Ing. L. H. a účastnickou výpověď J. K.

Podle žalobce svědkové učinili vyjádření, ze kterého lze dovodit, že k předmětným obchodům a dodávkám zboží a služeb skutečně došlo. Podle žalobce odvolací orgán zcela nepřezkoumatelně hodnotil žalobcem označené důkazy jako nedůvěryhodné či dokonce nevěrohodné. Jednalo se zejména o prohlášení pana V. N. a dále udělené plné moci panem B. Žalobce také poukázal na to, že odvolací orgán nezpochybnil existenci výrobků či prací dodaných žalobci, nýbrž zpochybnil pouze deklarované dodavatele.

Žalobce již v rámci správního řízení odkazoval na judikaturu Nejvyššího správního soudu č.j. 7 Afs 212/2006-74 a v žalobě pak odkázal ještě na další judikaturu Nejvyššího správního soudu 2 Afs 160/2006-75, 9 Afs 30/2007-73.

Žalobce rovněž namítal, že mu nebyly sděleny důvody pro zahájení finanční kontroly a je přesvědčen, že zahájení daňové kontroly bylo provedeno nezákonným způsobem bez jakéhokoli důvodu. Současně poukázal na judikaturu Ústavního soudu-nález ÚS 1835/07 a rozsudky Nejvyššího správního soudu č.j. 8 Afs 17/2006-59 a č.j. 8 Afs 7/2005-96.

V doplnění žaloby žalobce uvedl, že dne 27.1.2010 proběhl před Finančním úřadem Plzeň-sever výslech pana Petra Veszprémiho, který je společníkem oprávněným jednat za obchodní společnost ESKADA CZ, v.o.s. Pan Veszprémí potvrdil pravost svého podpisu na plné moci, kterou udělil panu I. B., a pravost svých podpisů na daňových přiznáních, která uplatnil jiný daňový subjekt v daňovém řízení. Podle žalobce pokud společník oprávněný jednat za obchodní společnost ESKADA CZ, v.o.s. potvrdil, že podpis na udělené plné moci panu I. B. je jeho pravým podpisem, přičemž sdělil, že navštívil s panem I. B. nejméně jedenkrát notářskou kancelář v Plzni, nemůže obstát právní závěr, ku kterému dospěl Finanční úřad v Příbrami, když uzavřel, že nebylo prokázáno přijetí zdanitelných plnění od společnosti ESKADA CZ, v.o.s. Podle žalobce není rozhodující, zda o těchto zdanitelných plnění věděl společník oprávněný jednat za obchodní společnost ESKADA CZ, v.o.s., když v této věci udělil plnou moc, která je plnou mocí generální, panu I. B.

Ve vyjádření k žalobě žalovaný reagoval na námitky žalobce uvedené v jeho žalobě a jejím doplnění a navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

V rámci ústního jednání konaného dne 24.9.2013 účastníci řízení setrvali na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Ve správním spise se pak nacházejí pro danou věc mimo jiné tyto podstatné doklady, materiály a to: Zpráva o kontrole č.j. 59754/08/063931/3195+protokol o ústním jednání ze dne 21.8.2006, předmětné platební výměry vydané Finančním úřadem v Příbrami dne

2.7.2008, předmětné v rozhodnutích uvedené faktury, smlouvy o dílo ze dne 8.9.2005 a ze dne 31.7.2005, plná moc ze dne 10.2.2005, ve které Petr Veszpremi zmocnil I. B. k veškerému zastupování při jednání se žalobcem. Dále se zde nachází protokol č.j. 32727/07/145930 ze dne 4.4.2007 (výpověď Petra Veszpremiho), protokol o ústním jednání č.j. 24925/08/063932/3879 ze dne 5.3.2008 (s Mgr. J. K.), dožádání ze dne 21.1.2008, znalecký posudek JUDr. P. B. ze dne 10.3.2008, sdělení MÚ Nýřany, protokol č.j. 74943/08/063932/3879, č.j. 77236/07/063932, č.j. 74943/08/063932/3879 (svědecká výpověď pana N.) vč. tzv. Uceleného vysvětlení pana N., protokoly o výsledku svědka Ing. L. H. a D. K. ze dne 18.5.2009, odvolání žalobce včetně jeho doplnění, žalobou napadená rozhodnutí Finančního ředitelství v Praze.

Městský soud v Praze o podané žalobě rozhodl rozsudkem ze dne 24.9.2013, č.j. 8Af 19/2010-102 a to tak, že žalobu zamítl. Proti tomuto rozsudku podal žalobce kasační stížnost a Nejvyšší správní soud rozsudkem ze dne 26.9.2014, č.j. 5 Afs 114/2013-28 rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 24.9.2013, č.j. 8Af 19/2010-102 zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Při ústním jednání konaném dne 9.4.2015 setrvali účastníci řízení na svých právních názorech a procesních stanoviscích.

Městský soud v Praze na základě podané žaloby přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobcem uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 s.ř.s.). Po provedeném řízení dospěl soud k závěru, že žaloba není důvodná.

Soud posoudil předmětnou věc takto:

Podle ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. nárok na odpočet daně má plátce, pokud přijatá zdanitelná plnění použije pro uskutečnění své ekonomické činnosti. Nárok na uplatnění odpočtu daně vzniká dnem, ke kterému vznikla povinnost přiznat daň na výstupu.

Podle ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. V případě splátkového nebo platebního kalendáře je tato podmínka splněna zaúčtováním jednotlivých částek uvedených na těchto daňových dokladech, popřípadě jejím zaevidováním podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví.

Podle ust. § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb. daňový subjekt prokazuje všechny skutečnosti, které je povinen uvádět v přiznání, hlášení a vyúčtování nebo k jejichž průkazu byl správcem daně v průběhu daňového řízení vyzván.

Nejvyšší správní soud zrušil předchozí rozsudek Městského soudu v Praze, protože jej shledal zčásti nepřezkoumatelným, neboť městský soud se v něm nevypořádal s námitkou, kterou pak žalobce uplatnil jako námitku kasační, totiž tou, že žalobce nemůže prověřovat, zda za společnosti jednají osoby, kterým byla statutárním orgánem této společnosti udělena plná moc, neboť žalobce jako soukromoprávní subjekt není oprávněn prověřovat pravost podpisů na plné moci, zejména, jde-li o podpis ověřený, a že v možnostech žalobce ani není procházet evidencí cizinecké policie. Z obsahu rozsudku Nejvyššího správního soudu je

zřejmé, že toto byl tedy jediný důvod, pro který Nejvyšší správní soud předchozí rozsudek městského soudu zrušil. Pokud šlo o ostatní námitky, které směřovaly do věci samé, zejména do toho, jak se městský soud vypořádal s námitkami vůči správnosti a zákonnosti napadených rozhodnutí, v tomto rozsahu Nejvyšší správní soud žalobci nevyhověl a jeho námitky uplatněné v kasační stížnosti zamítl.

Městský soud v Praze se tedy opakovaně neztotožnil s názorem žalobce, že by daňová kontrola byla provedena nezákonně. Žalobce má za to, že nebyl poučen o tom, proč byla kontrola zahájena, nebyl tedy řádně obeznámen s důvody daňové kontroly. Ačkoli se žalobce iniciativně dožadoval sdělení ze strany Finančního úřadu v Příbrami, z jakého důvodu je činěna předmětná finanční kontrola, nebylo mu ani po těchto vlastních iniciativách ničeho sděleno. Žalobce shledává takovýto postup ze strany správního orgánu jako nezákonný a poukazuje v této souvislosti na nález Ústavního soudu sp.zn. I. ÚS 1835/07 a na další konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu (8Afs 17/2006-59, 8 Afs 7/2005-96). Žalobce je pak skálopevně přesvědčen o tom, že nezákonně zahájená kontrola nemůže vyústit ve vydání rozhodnutí ze strany správce daně. Má za to, že takovýto postup odporuje veškerým zásadám právního státu a že rozhodnutí orgánu veřejné moci rozhodně nemůže obstát v případě nezákonného procesního postupu ve věci samotné.

Je pravdou, že v minulosti Ústavní soud dospěl k názoru, že daňovou kontrolu nelze provádět libovolně, že je možné ji zahájit a provést tedy vždy jen tehdy, pokud jsou nějaká určitá konkrétní reálná podezření vůči daňovému subjektu. Tento závěr je pak formulován v nálezu I. ÚS 1835/07 ze dne 18.11.2008, nicméně toto stanovisko bylo následně překonáno stanoviskem pléna Ústavního soudu sp.zn. Pl. ÚS-st33/11, kde dospěl Ústavní soud k závěru, že u všech úkonů, které provádí správce daně a to včetně daňové kontroly, musí postupovat v souladu s principem proporcionality a minimalizovat zásahy tak, aby konkrétní procesní postup se nestal vůči jednotlivci nepřiměřeným. Přičemž za porušení těchto principů nelze považovat bez dalšího postup správce daně, který zahájí daňovou kontrolu bez konkrétními skutečnostmi podloženého podezření, že daňový subjekt nesplnil řádně daňovou povinnost. Ústavní soud tedy dospěl k závěru, že oprávnění provádět daňovou kontrolu dává správci daně pravomoc zahájit ji u jakéhokoli subjektu, bez konkrétního podezření na to, že daňový subjekt neplní své daňové povinnosti, tedy čistě jen za účelem ověření správnosti údajů, které ohledně svých daňových povinností konkrétní daňový subjekt prezentuje. Nejvyšší správní soud ve shora uvedeném rozsudku k této námitce odcitoval klíčovou pasáž předmětného stanoviska pléna Ústavního soudu a to: „II. senát Ústavního soudu se většinou neztotožnil s obecně formulovanými právními závěry přijatými I. senátem ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07 a akceptoval názory vyslovené v odlišném stanovisku Ivany Janů (uvedené v bodu 5), na něž II. senát v návrhu stanoviska pléna odkázal. Plénium Ústavního soudu návrh II. senátu na přijetí stanoviska přijalo.[...] Výklad pojmu daňové kontroly musí být v souladu s obecným významem termínu kontroly. Ten v teorii správního práva označuje postup orgánu veřejné moci, který zjišťuje a eventuálně posuzuje plnění povinností adresáty veřejné správy. Pojmovými znaky takových kontrol bývá možnost zahájení na základě podnětu či ex officio, zákonem upravený postup zahájení, regulace práv a povinností kontrolujících pracovníků i kontrolovaných subjektů, stanovení sankcí pro porušení takových povinností, oprávnění kontrolovaného subjektu podat námitky proti kontrole apod. Podstatným znakem takové kontroly je mj. možnost jejího namátkového provedení, tedy provedení za situace, kdy kontrolující osoba a priori nedisponuje (konkrétním) podezřením, že kontrolovaný subjekt neplní řádně své povinnosti (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu č. j. 2 Aps 2/2009 - 52). Daňová kontrola je tedy institutem s preventivním významem, je nedílnou součástí správy daní, jejímž cílem je na místě ověřit údaje rozhodné pro stanovení daňové povinnosti

ve správné výši. Jde o jeden z rozhodujících právních institutů k dosažení cíle řízení a k omezení daňových úniků (viz důvodová zpráva k zákonu o správě daní a poplatků). Legitimním cílem v případě daňové kontroly prováděné dle § 16 zákona o správě daní a poplatků je veřejný zájem státu na řádném stanovení a výběru daní zakotvený v § 2 odst. 2 zákona o správě daní a poplatků. Omezení osobní sféry jednotlivce při realizaci daňové kontroly správcem daně je nutno posuzovat z hlediska principu přiměřenosti v každém konkrétním případě tak, aby byl vyloučen svévolný postup správce daně (jako např. šikanózní postup zvolený ve věci sp. zn. I. ÚS 1835/07). Za takovýto postup však nelze bez dalšího považovat, s ohledem na účel daňové kontroly, postup, při němž při zahájení či průběhu daňové kontroly neexistuje důvodné podezření řádného neplnění povinností daňového subjektu.“

Z obsahu spisu je pak zřejmé, že daňová kontrola byla zahájena řádným procesním postupem, žalobce byl vyrozuměn o tom, že se daňová kontrola provádí, byl vyrozuměn i o tom, jakých daní se bude tato kontrola týkat i za jaké období (protokol o ústním jednání ze dne 21.8.2006 č.j.: 76578/06/063932/3879). Podle názoru soudu bylo zákonu v tomto smyslu učiněno zadost. Soud se tedy zcela ztotožnil s názorem žalovaného, že daňová kontrola byla u žalobce zahájena v souladu s platnými právními předpisy.

Žalobce v žalobě také poukazoval především na skutečnost, že odvolací orgán nesprávným způsobem odůvodnil provedené dokazování, kdy zcela nepochopitelně nepřihlédl k žalobcem řádně označeným důkazům, které byly v rámci předmětného řízení provedeny. Jednalo se zejména o důkaz svědeckou výpovědí D. K., Ing. L. H. a účastnickou výpověď J. K. Podle žalobce svědkové učinili vyjádření, ze kterého lze dovodit, že k předmětným obchodům a dodávkám zboží a služeb skutečně došlo. Namítal, že bez jakýchkoli důvodů hodnotil odvolací orgán prohlášení pana V. N. a dále udělené plné moci panu B.

Ani těmito námitkám nemohl soud přisvědčit. Finanční ředitelství v Praze ve svých shora uvedených rozhodnutích ke svědeckým výpovědím D. K. a Ing. H. uvedlo, že dne 18.05.2009 se uskutečnila na Finančním ředitelství v Praze výpověď svědků Ing. L. H. a D. K. Z obou výpovědí svědků vyplývá, že předmětné společnosti spolupracovaly se žalobcem. Svědek D. K. uvedl, že pracuje ve společnosti od jejího založení jako mistr pilařské výroby. Náplní práce je přijímání zakázek, jejich realizace, kontrola výroby a následná expedice. U společnosti BLAMIN s.r.o. se jednalo o nákup řeziva, u ostatních společností o výrobu. K navázání obchodní spolupráce došlo podle svědka K. tak, že V. N. přivedl buď jednatele, nebo společníka uvedených firem a ten nabídl, že má lidi ke spolupráci a po získání kladných referencí jim byla zadána výroba. Vždy pak podle svědka byla se společností sepsána smlouva o dílo a na jejím základě probíhala spolupráce. Svědek pak nevěděl, jak došlo k navázání spolupráce se společností BLAMIN s.r.o. Uvedl také, že byl přítomen u každé dodávky, kontroloval množství a kvalitu dodávek. Odvolací orgán ve svých rozhodnutích pak upozornil na skutečnost, že svědek neuvedl, že se dodávky od společnosti ESKADA CZ, v.o.s. uskutečnily i v roce 2006, přestože jak říká, u těchto dodávek byl a dle předložených faktur dodávky v roce 2006 tvořily podstatnou část. Zjištěná skutečnost týkající se kopií podpisů osoby, která měla dílo předat, na předložených 12 kopiích předávacích protokolů, činí rovněž podle odvolacího orgánu nevěrohodnou výpověď svědka K., jelikož uvedl, že předávací protokoly byly vystavovány vždy po provedení kontroly při ukončení celé zakázky a podepisoval je také jednatel, nebo společník předmětných firem. Svědek Ing. L. H. uvedl, že u firmy Kaiser s.r.o. je zaměstnán od dubna 2003 jako vedoucí střediska lesní výroby. Od nástupu do firmy se zabývá administrativou, řízením podřízených lesních a plněním úkolů vyplývajících z nájemních smluv a lesního hospodářského plánu. Společnosti BENAD, s.r.o.

a ESKADA CZ, v.o.s. vyráběly materiál pro žalobce a pracovaly pro středisko lesní výroby, společnost BLAMIN s.r.o. dodávala středisku dřevařské výroby materiál. Přesný způsob navázání kontaktů neznal. Nebylo mu známo, jak probíhaly úhrady dodávek, přítomen úhradám za dodávky nebyl. Společnost ESKADA CZ, v.o.s. pro středisko lesní výroby nepracovala, pracovala podle svědka pro středisko dřevařské výroby. Z obou svědeckých výpovědí podle Finančního ředitelství v Praze, a k tomuto se i Městský soud v Praze připojuje, vyplývá, že oba svědci mají povědomost o tom, že se jedná o dodávky od předmětných společností vždy na základě sepsané smlouvy. Pokud byly zaměstnavatelem předmětné dodávky zaměstnancům deklarovány jako dodávky od konkrétního dodavatele, pak je logické, že tohoto dodavatele uvedli svědci při svědecké výpovědi. Výpovědi svědků K. a H. proto neprokazují, že předmětné dodávky byly dodány právě společností BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. Pokud pak se jedná o účastnickou výpověď Mgr. J. K. uvedenou v protokole o ústním jednání č.j. 24925/08/063932/3879 dne 5.3.2008, z té vyplývá, že se zástupcem firmy ESKADA CZ, v.o.s. panem B. byl pan K. seznámen prostřednictvím pana N.. Pan B. navštívil pana K. a prokázal se mu plnou mocí ze dne 10.2.2005, která byla notářsky ověřena v kanceláři JUDr. J. B. Spolupráce se společností ESKADA CZ, v.o.s. byla ukončena dne 31.12.2006. Rovněž Mgr. K. do předmětného protokolu uvedl, že s panem B. byla uzavřena smlouva o dílo ze dne 31.7.2005, jejímž předmětem byla výroba palet. Spolupráce podle pana K. probíhala tak, že pan B. zajistil vlastní pracovníky, kteří na základě objednávky firmy KAISER v areálu této firmy vyráběli palety. Pan B. své pracovníky sám řídil. Po ukončení jednotlivých objednávek zaměstnanec pana K., převážně pan K. jako mistr výroby, tyto palety zkontroloval a převzal. Platby probíhaly v hotovosti, vždy byl sepsán předávací protokol. Peníze vždy přebíral pan B., v několika případech se platby uskutečnily převodem z účtu. Na jaře roku 2007 pana K. opět pan B. navštívil a nabídl mu další spolupráci. Tehdy panu K. předložil další plnou moc ze dne 10.2.2005 ověřenou 22.3.2007 v notářské kanceláři JUDr. A. K. Původní plnou moc nechal pan K. ověřit na Městském úřadu v Rožmitálu pod Třemšínem dne 14.3.2007, originál vrátil panu B. Pan K. na otázku FÚ také uvedl, že pana Petra Veszpremiho, jednatele firmy ESKADA CZ, v.o.s. poprvé viděl při jednání na FÚ v Plzni-sever dne 4.4.2007, od té doby ho již neviděl, v žádném kontaktu s ním není. Ohledně společnosti BENAD, s.r.o. Mgr. J. K. do protokolu o ústním jednání uvedl, že ho s touto firmou zkontaktoval jeho dlouholetý známý pan N., který ho seznámil s panem P. Ten se měl prokázat generální plnou mocí ze dne 4.3.2005, veškeré práce pak domlouval pan K. pouze s panem P. Obchodní spolupráce se společností BLAMIN s.r.o. pak byla navázána tak, že jej telefonicky kontaktoval jednatel pan K., který mu na podzim roku 2005 nabídl dodávky dřeva. Setkali se v Praze, kde dojednali podmínky dodávek. Platby za dodávky byly sjednány v hotovosti. Při prvních dvou nebo třech dodávkách jednal přímo s panem K., včetně předání peněz v Praze, dále jednal s panem M. a S., který měl mít plnou moc k jednání. Tato plná moc nebyla správci daně předložena. Peníze pak předával panu S., který mu následně přivezl pokladní doklad podepsaný panem K. Dopravu dřeva zajišťovala firma BLAMIN s.r.o., její cena byla součástí fakturované ceny. Ani z této výpovědi dle názoru soudu závěry, že k předmětným obchodům skutečně došlo a předmětné dodávky byly uskutečněny uvedenými společnostmi, nevyplývají.

Pokud pak jde o svědecké výpovědi pana V. N., z protokolu o ústním jednání ze dne 25.7.2007 vyplývá, že pan N. firmu BENAD, s.r.o. nezná, oprávnění za ni jednat nikdy neměl. Pana Mgr. J. K. během asi tří let seznámil se třemi lidmi, kteří jeho firmě zajišťovali dodávání pracovních sil- většinou Ukrajinců. Z protokolu ze dne 25.6.2008 č.j.: 74943/08/063932/3879 vyplývá, že pan N. se žalobcem spolupracuje na základě živnostenského listu, zabývá se výrobou dřevěných palet, přičemž spolupráce trvá přibližně 6 let. Zná název společnosti BENAD, s.r.o. a ví, že spolupracovala se žalobcem, žádný vztah

k této firmě nemá. O panu D. P. ví, že je Litovec a že zastupoval firmu BENAD, s.r.o. Zná společnost ESKADA CZ, v.o.s. i pana B. Dosvědčuje, že tato firma spolupracovala se žalobcem. Od zástupců společnosti ESKADA CZ, v.o.s. občas předával faktury za provedené práce zástupcům žalobce. Obdobně se vyjádřil písemně v tzv. Uceleném vysvětlení, kde uvedl mimo jiné, že společnost ESKADA CZ, v.o.s. se žalobcem spolupracovala v letech 2005-2006, prováděla práci při výrobě palet a nějaké práce v lese. Tyto skutečnosti uvedl i odvolací orgán ve svých rozhodnutích. Dále však také odvolací orgán upozornil na skutečnost, že z předložených faktur údajně vystavených společností ESKADA CZ, v.o.s. a ze svědecké výpovědi Ing. H. vyplývá, že tato společnost pro středisko lesní výroby nepracovala. Odvolací orgán proto konstatoval, že tvrzení svědka N. je nepravdivé, což zpochybňuje celou jeho výpověď. V rozhodnutích odvolací orgán také uvedl, že pan N. uváděl, že několikrát předával faktury vydané firmou ESKADA CZ, v.o.s. zástupcům žalobce, na čísla faktur a částky se nepamatoval, ani nevěděl, kde měla sídlo firma ESKADA CZ, v.o.s. Odvolací orgán rovněž uvedl, že pan N. nemá žádný vztah ke společnosti ESKADA CZ, v.o.s., není jejím společníkem, jednatelem, zaměstnancem, ani nebyl pověřen plnou mocí k jejímu zastupování, pouze je dlouholetým známým Mgr. K., jak on sám uvedl do protokolu č.j. 72920/07/063932/3879. Na základě uvedeného a také toho, že pan N. své výpovědi o dalších dodavatelích žalobce v průběhu daňového řízení výrazně měnil (protokoly č.j. 77236/07/063932/0897 a č.j. 74943/08/063932/3879) posoudil odvolací orgán výpověď svědka a jím předložené Ucelené vysvětlení jako nevěrohodné.

Ohledně udělené plné moci pro I. B. odvolací orgán v odůvodněních svých rozhodnutí uvedl, že dne 4.4.2007 se uskutečnila svědecká výpověď statutárního orgánu společnosti ESKADA CZ, v.o.s. Petra Veszpremiho, který do protokolu č.j. 32727/07/145930 uvedl, že žalobce nezná, neví, čím se zabývá. Nikdy nejednal s Mgr. K. ani s J. K. ml., nikdy žádné osobě neudělil plnou moc k zastupování společnosti ESKADA CZ, v.o.s., nikdy nebyl v notářské kanceláři JUDr. A. K. se sídlem v Plzni, kde měl dne 22.3.2007 svůj podpis na plné moci ze dne 10.2.2005 uznat za vlastní, jelikož ten den byl v pracovní neschopnosti. Podpis na plné moci sice vypadá jako jeho, ale již si nevzpomíná, zda ji podepisoval, avšak u notáře toho dne nebyl. Dále uvedl, že pana I. B., kterému dne 10.2.2005 měl udělit plnou moc, nezná, jméno mu nic neříká, plnou moc nikomu nepředával, protože žádnou neměl. Jestli má společnost ESKADA CZ, v.o.s. zaměstnance, neví a rovněž neví, čím se firma zabývá. Rovněž nezná bankovní účet uvedený na předložených fakturách, nemá k němu dispoziční právo. Předmětné faktury nevystavil, podpis na nich není jeho, razítko nezná, peníze nepřebíral. Touto svědeckou výpovědí nebylo tedy podle odvolacího orgánu prokázáno uskutečnění fakturované dodávky společností ESKADA CZ, v.o.s., naopak zjištěné skutečnosti svědčí o nevěrohodnosti předložených důkazních prostředků.

Písemností ze dne 21.1.2008 bylo Finančnímu úřadu Plzeň - sever zasláno dožádání, jehož předmětem bylo ověření, zda JUDr. A. K. ověřila dne 22.3.2007 podpis na plné moci ze dne 10.2.2005 a zjištění, jakým dokladem se pan Veszpremi prokázal a zda se podepisoval přímo v notářské kanceláři. Z odpovědi na dožádání vyplynulo, že osoba, jejíž podpis byl ověřován, se prokázala občanským průkazem č. 107159232 vystaveným na jméno Petr Veszpremi, plná moc byla podepsána již před příchodem do kanceláře. Šetřením provedeným správcem daně u Městského úřadu Nýřany bylo zjištěno, že Petru Veszpremu byl vystaven OP č. 103115221, odcizení nahlásil dne 28.7.2004, dále OP č. 104800610, odcizení nahlásil dne 10.10.2005 a dále OP č. 107384200. Občanský průkaz č. 107159232, který byl předložen při ověření podpisu na plné moci, tedy vystaven p. Veszpremu nebyl. Ze znaleckého posudku v oboru písmoznalectví vypracovaného 10.3.2008 JUDr. P. B. vyplývá, že podpis pana Petra Veszpremiho na plné moci ze dne 10.2.2005 (ověřeno JUDr. K.) s vysokou pravděpodobností není podpisem téže osoby, která na finančním úřadě podepsala protokol o

výslechu svědka ze dne 4.4.2007 (vč. přílohy k tomuto protokolu se zkušebními podpisy), ale jde o méně zdařilou napodobeninu podpisu této osoby. S výsledkem znaleckého posudku byl žalobce seznámen dne 19.3.2008. Dále odvolací orgán konstatoval, že s ohledem na skutečnost, že pan Petr Veszpremi jako svědek vypověděl, že nikdy žádné osobě nedal plnou moc k zastupování společnosti ESKADA CZ, v.o.s., s přihlédnutím k tomu, že při ověřování žalobcem předložené plné moci v kanceláři JUDr. K. byl „zmocnitelem“ předložen občanský průkaz, který panu Veszpremi nebyl vydán a zároveň s ohledem na posudek znalce z oboru písmoznalectví, který označil podpis pana Veszpremiho na plné moci za méně zdařilou napodobeninu podpisu této osoby, byla předložená plná moc s ověřením podpisu v kanceláři JUDr. K. shledána za padělek. Totéž platí vzhledem k výpovědi pana Veszpremiho o plné moci s ověřením podpisu u notáře JUDr. Burdy. Jelikož v daňovém řízení bylo prokázáno, že plnou moc ze dne 10.2.2005 (s ověřením podpisu v notářské kanceláři JUDr. A. K.) pan Veszpremi panu B. neudělil, považuje odvolací orgán prohlášení I. B. doručené 8.8.2008 Finančnímu úřadu v Příbrami za nevěrohodné, neboť pan B. zde mimo jiné výslovně uváděl, že předmětná plná moc byla panem Veszpremi udělena a svůj podpis uznal v kanceláři JUDr. K. za vlastní.

Nelze tedy dle názoru soudu poukazovat na to, že by odvolací orgán neuvedl důvody, které ho vedly k jeho závěrům v předmětných věcech.

Pokud pak jde o výslech svědka Petra Veszpremiho ze dne 27.1.2010 (protokol o výslechu svědka č.j. 4873/10/1459/30) ve věci podnikatelské činnosti společnosti ESKADA CZ, v.o.s., ten pak pro danou věc není relevantní, když byl učiněn v jiném daňovém řízení, kde daňovým subjektem byl P. K., tedy až po ukončení předmětného daňového řízení. Soud pak při přezkoumávání rozhodnutí vychází ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§75 odst. 1 s.r.s.). Nicméně ani tento výslech nepřinesl v dané věci nic podstatného, když svědek uvedl, že neudělil žádné osobě plnou moc k zastupování firmy ESKADA CZ, v.o.s. Připustil, že zná pana I. B., párkrát ho viděl, několikrát s ním mluvil, ale nikdy o záležitostech, které by se týkaly firmy ESKADA CZ, v.o.s. Zda-li podepsal plnou moc ze dne 10.2.2005 panu I. B. s určitostí nevěděl. Nevěděl ani, zda měla firma ESKADA CZ, v.o.s. nějaké zaměstnance v roce 2006. Jednou u notáře v Plzni podepisoval nějaké listiny. Panu B. podepisoval pouze daňová přiznání. Nikdy mu nepůjčoval svůj občanský průkaz.

Městský soud v Praze má za to, že odvolací orgán postupoval v souladu se zákonem, když hodnotil důkazy jednotlivě a ve vzájemné souvislosti ve smyslu ust. § 2 odst. 3 zákona č. 337/1992 Sb. a když dospěl k závěru, že faktury údajně vydané společnostmi BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. nezobrazují uskutečněné obchody mezi žalobcem a uvedenými společnostmi, přestože mají všechny formální náležitosti. V daňovém řízení bylo totiž zjištěno, že jednatelka společnosti BENAD, s.r.o. L. K. neudělila plnou moc panu P., podpis L. K. nebyl ověřen v kanceláři notářky JUDr. S. F., společnost BENAD, s.r.o. se žalobcem neuzavřela smlouvu o dílo ze dne 8.9.2005, ani nevystavila předmětné faktury. Účty, na které byly žalobcem zaslány peněžní prostředky, nikdy nebyly ve vlastnictví společnosti BENAD, s.r.o. D. P. neprochází evidencí cizinecké policie. Pokud jde o společnost BLAMIN s.r.o., informace poskytnuté panem Mgr. K. a svědkem K. týkající se navázání spolupráce a realizace úhrad jsou rozporné, svědecká výpověď pana K. je nevěrohodná, znaleckým posudkem bylo zjištěno, že podpisy na předmětných fakturách a výdajových pokladních dokladech vytvořil jiný pisatel, než M. K. Statutární zástupce společnosti ESKADA CZ, v.o.s. pan Petr Veszpremi předmětné faktury nevystavil, nepodepsal, peníze nepřijal a neudělil plnou moc I. B. k jednání za společnost ESKADA CZ,

v.o.s., což ostatně vyplývá i ze znaleckého posudku JUDr. P. B. Výpovědi svědků nepotvrdily tvrzení žalobce, že fakturované dodávky byly uskutečněny právě společnostmi BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s.

Ze spisového materiálu je tedy zřejmé, že žalobce neprokázal pořízení dodávek od společností BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. tak, jak to ukládá ust. § 73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. a § 31 odst. 9 zákona č. 337/1992 Sb.

V daných věcech, jak i odvolací daňový orgán ve svých rozhodnutích uvedl, daňové řízení nebylo vedeno směrem ke zjištění, jaké konkrétní výrobky byly vyrobeny, ale zda předmětné dodávky dodaly právě fakturující společnosti BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. Předmětem kontroly tedy mimo jiné bylo ověření oprávněnosti nároku na odpočet daně z přidané hodnoty na základě žalobcem předložených dokladů, na kterých je jako dodavatel uvedena společnost BENAD, s.r.o., společnost BLAMIN s.r.o. a společnost ESKADA CZ, v.o.s. Nárok na odpočet daně z přidané hodnoty je koncipován ve smyslu ust. § 72 a § 73 zákona č. 235/2004 Sb. podstatně přísněji, než je tomu u daně z příjmů právnických osob. Podle zákona tedy plátce prokazuje nárok na odpočet daně daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem a byl zaúčtován podle zvláštního právního předpisu, popřípadě evidován podle § 100 u plátců, kteří nevedou účetnictví. Zákon stanoví přímou povinnost plátců daně, tedy daňovému subjektu dokázat správci daně, že jednak došlo k plnění, o němž bylo účtováno, přičemž toto musí být doloženo daňovým dokladem, který byl vystaven plátcem, tedy subjektem, který je sám evidován a registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. V této věci je tedy otázka totožnosti tohoto dodavatele nesmírně důležitá, protože jen je-li jeho totožnost nepochybně určena, lze činit závěr o tom, zda je plátcem daně z přidané hodnoty a zda jím vystavené účetní doklady jsou daňovými doklady ve smyslu ust. § 73 zákona č. 235/2004 Sb. nebo nikoliv. V projednávaných věcech finanční orgány dospěly k závěru, že k takovému nepochybnému dokázání totožnosti dodavatele v předmětných zdaňovacích obdobích nedošlo. V projednávaných obdobích měl být nárok na odpočet uplatněn na základě faktur vystavených společnostmi BENAD, s.r.o., BLAMIN s.r.o. a ESKADA CZ, v.o.s. Ve všech třech případech dospěly finanční orgány k závěru, na základě skutečností, které vyšly v průběhu daňového řízení najevo, že není spolehlivě doloženo, že plnění skutečně poskytly právě tyto společnosti. Obecně pak lze konstatovat, že řízení před finančními orgány bylo obsáhlé, detailní, byla vyslýchána řada svědků, opatřovány nejrůznější písemné podklady a soud má tedy za to, že skutkové okolnosti byly finančními orgány zjištěny v náležité míře. Finanční orgány shromáždily dostatek skutkových zjištění, která jim umožnila učinit takové závěry, jaké byly konstatovány v napadených rozhodnutích.

Ohledně shora uvedené nevypořádané námitky nezbývá než konstatovat, že právní úprava daně z přidané hodnoty, jmenovitě nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, je skutečně koncipovaná v platných právních předpisech velmi přísně ve vztahu k subjektu, který nárok uplatňuje a v podstatě znamená, že odběratel, ať už výrobku nebo služeb, je v postavení, které je minimálně řečeno problematické, protože zákon vyžaduje, aby pro účely nároku na odpočet daně z přidané hodnoty bylo jednak prokázáno, že k přijetí onoho zdanitelného plnění skutečně došlo, že tedy bylo skutečně fyzicky dodáno předmětné zboží, případně služby a jednak musí být prokázáno, že dodavatelem toho zboží nebo služeb byl subjekt, který je uveden v daňových dokladech a který sám je registrován jako plátce daně z přidané hodnoty. Právní úprava je tedy ve vztahu k tomu, kdo uplatňuje právo na odpočet poměrně přísná a klade na něj v tomto smyslu značné nároky. Prokázání těchto skutečností, tedy té reálnosti plnění a současně prokázání totožnosti dodavatele je jeho odpovědností (toho kdo uplatňuje právo), pokud chce nárok na odpočet prokázat. V projednávané věci není

pochyb o tom, že zboží a služby byly ze strany dodavatelů žalobci dodány a žalobce je odebral a zaplatil za ně. Tedy reálnost předmětných plnění nebyla ani v průběhu daňového řízení nijak zpochybňována. Zpochybňováno ovšem bylo to, zda dodavatelem tohoto zboží či služeb byly subjekty, které byly na příslušných účetních dokladech jako dodavatelé uvedeny a tady dospěly finanční orgány k tomu, že taková skutečnost prokázána nebyla. Městský soud v Praze se v tomto směru s nimi ztotožnil a koneckonců se s nimi ztotožnil i Nejvyšší správní soud. V průběhu daňového řízení byly tedy vyslechnuty osoby, které nepochybně byly oprávněny jednat za jednotlivé dodavatele, byly to jejich vesměs statutární orgány a ty v podstatě konstatovaly to, že nepověřily zastupováním té které společnosti, která byla dodavatelem žalobce, konkrétní osobu, která za předmětné společnosti jednala, a ani pak nevystavily předmětné účetní doklady. Za tohoto stavu věci, kdy dodavatelé, resp. jejich statutární orgány nepotvrdily, nebo případně zcela vyvrátily, že by za ně jednaly osoby, kterým údajně byla udělena plná moc, kdy tito dodavatelé (jejich statutární orgány) popřeli, že by předmětné faktury vystavili, podepsali, či přijali peníze, pak samozřejmě Finančnímu ředitelství v Praze nezbylo, než nárok na odpočet daně z přidané hodnoty v těchto případech odmítnout, protože žalobce neprokázal, že by předmětná plnění jakkoliv byla reálná, byla dodána těmi subjekty, které měly předmětné faktury vystavit. K tomu nelze nic víc dodat, než že tedy žalobce, byť bez svého zavinění, nedostal tedy povinnosti předložit potřebné důkazy, neunesl důkazní břemeno a Finanční ředitelství v Praze po právu rozhodlo v této věci v jeho neprospěch a soud na tomto postupu neshledává nic nezákonného, a proto mu nezbylo nic jiného, než tento postup daňového orgánu akceptovat. K předmětné námitce tedy nezbývá než konstatovat, že skutečně žalobce jakožto odběratel služeb či zboží nemůže prověřovat, zda ten, kdo o sobě prohlašuje, že jedná za určitou obchodní společnost, je skutečně jejím pověřeným zástupcem, a současně jaksi případná závada ohledně tohoto zastupování nicméně jde k jeho tíži. Žalobce jako odběratel je tedy v postavení, ve kterém nese riziko, že pokud za dodavatele bude jednat někdo, kdo není oprávněn za něj jednat, bude tato skutečnost k jeho tíži v tom smyslu, že nebude úspěšný při uplatnění nároku na odpočet daně z přidané hodnoty.

Pokud pak jde o důkazní návrhy, které žalobce uplatnil, soud dospěl k závěru, že není na místě těmto návrhům vyhovět, když tedy ty osoby, jejichž výslech byl navrhován (J. K., Ing. L. H., D. K.), byly vesměs vyslechnuty v průběhu daňového řízení a se skutečnostmi, které uvedly, se správní orgány vypořádaly. Tady lze pak konstatovat i z rozsudku Nejvyššího správního soudu, že není důvodná námitka, že původní žalovaný nebral v úvahu výpovědi svědků N., K., H., K. a sdělení J. K. Soud dodal, že původní žalovaný se výpověďmi těchto osob v napadených rozhodnutích podrobně zabýval, hodnotil je jednotlivě i v jejich vzájemné souvislosti. Městský soud v Praze se pak v napadeném rozsudku se závěry původního žalovaného ztotožnil a postup městského soudu byl v tomto případě Nejvyšším správním soudem shledán správným.

Pokud jde o výslech svědka B. tak, jak byl ještě dodatečně vznesen, soud jej považoval za nadbytečný vzhledem k tomu, že v této věci byl slyšen pan Vezsprémi, tedy statutární orgán společnosti ESCADA CZ, v.o.s., který do protokolu výslovně popřel, že by komukoliv vystavil plnou moc k zastupování a podle názoru soudu tato skutečnost byla dostatečně zjištěna a výslech dalších osob v této věci nebyl nutný.

Soud na základě provedeného řízení dospěl k závěru, že žalobní námitky, uplatněné žalobcem v podané žalobě, nejsou důvodné. Finanční ředitelství v Praze řádně ve svém rozhodnutí vysvětlilo, proč dospělo k závěru, že předmětné faktury nebylo možné podle ust. §

73 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb. považovat za daňový doklad, který byl vystaven plátcem a proč nebyl žalobci tedy nárok na odpočet uznán, když nebyly splněny zákonné podmínky nároku na uplatnění odpočtu daně u přijatého zdanitelného plnění uvedené v ust. § 72 odst. 1 zákona č. 235/2004 Sb., ani další podmínky stanovené v odst. 2 tohoto ustanovení. Proto soud tedy postupoval podle ust. § 78 odst. 7 s.ř.s. a nedůvodnou žalobu zamítl.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení před soudem. Žalovanému správnímu orgánu náklady řízení před soudem nevznikly. Z uvedených důvodů soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Praze dne 9. dubna 2015

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení: Kotlanová